

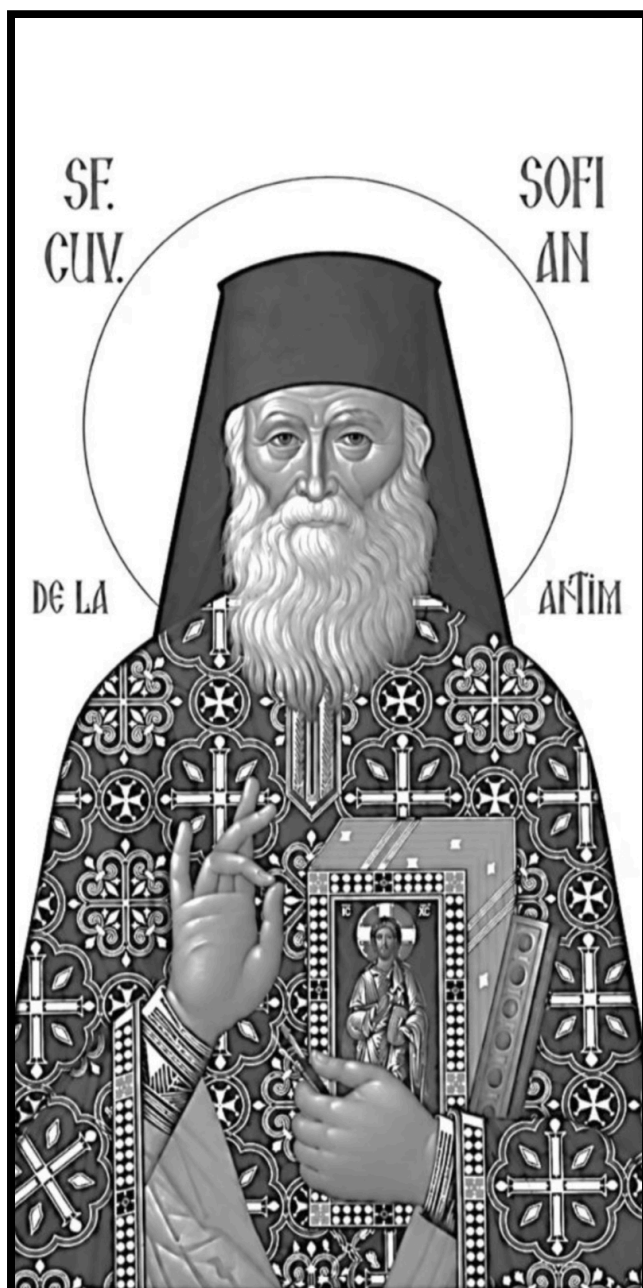
BULETINUL BISERICII

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Maica Domnului ne iubește mult. Ea vede în noi prețul morții lui Iisus Hristos. Maica Domnului ne dorește lucruri mai mari decât ne dorim noi înșine.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 616 / 20 septembrie 2026

SFÂNTUL CUVIOS MĂRTURISITOR
SOFIAN DE LA ANTIM

1912 – 2002

† 16 SEPTEMBRIE

CHIPUL BLÂND AL DUHOVNICULUI

**Text de: Părintele Mihail Stanciu,
fost stareț al Mănăstirii Antim**

Lucrarea lui de preot, de păstor de suflete și-a început-o în Mănăstirea Antim din București, unde a și fost hirotonit și, sub luminarea și ocrotirea Sfântului Antim Ivireanul, a înaintat duhovnicește și prin cele trei școli superioare: mai întâi Academia Teologică (Institutul Teologic), apoi Academia de Belle Arte și a treia, cea mai vie și lucrătoare, „Academia Specială” din temnițele comuniste, după cum o numea chiar Părintele Sofian. Dar nu numai în școli și-a adunat Părintele înțelepciunea, sinteza și floarea darurilor dumnezeiești, pe de-o parte primite de la Dumnezeu, iar pe de altă parte lucrate și de el cu mîgală, cu multă stăruință, răbdare și rugăciune, ci mai ales în viața de mănăstire, în ascultarea de Dumnezeu și de părintele duhovnicesc. Așa a devenit Părintele Sofian părinte și păstor duhovnicesc, cunoscând el însuși mai întâi starea de fiu duhovnicesc prin exercițiul acestei

ascultări dobândite și lucrate în mănăstire. Părintele Sofian a fost și este un model de păstor nu numai datorită pregătirii și culturii sale teologice, liturgice și pastorale, adânci și ireproșabile. El nu spunea nimic de la sine, ci mereu ne trimitea punctual la învățătura Sfinților Părinți - Dascălii cei luminați ai Bisericii.

Ca slujitor la Sfântul Altar, Părintele Sofian era și un bun cunoscător al tipicului bisericesc, al rânduielii bisericești făcute după modelul celor cerești, și de aceea toți clericii practicanți care veneau la biserica Mănăstirii Antim deveneau foarte bine pregătiți din punctul de vedere al slujirii liturgice, învățând de la Părintele Sofian nu numai tipicul, rânduielile de cădire (tămâiere), succesiunea gesturilor și rostirilor liturgice, ci și cântarea bisericească, precum și unele metode pastoral-misionare foarte necesare preotului duhovnic. Părintele Sofian avea și darul cântării duioase, melodioase și maiestuoase a imnurilor bisericești, dar și înțelepciune și echilibru în misiunea sa pastorală. „Nu poți veni la Dumnezeu, rugându-te Lui să te ierte, câtă vreme ai inima înciudată asupra fratelui tău. Dumnezeu nu primește decât ce-i oferim din inimă iubitoare, nu plină de ură, răzbunare și falsă dreptate. Să nu uităm că jertfa plăcută lui Dumnezeu este duhul umilit”, spunea Părintele Sofian.

Nu a fost doar preot, doar duhovnic și pictor bisericesc, a fost un om de carte și de arte, un om îmbunătățit, care a adunat în sine multe daruri dumnezeiești pe care le-a răspândit cu seninătate, cu blândețe și bucurie oamenilor în jurul său. Ca predicator, Părintele Sofian nu folosea

un limbaj complicat, academic, deși un astfel de limbaj nu-i era străin. Prin predici, sfaturi și discuții, înmuia și încălzea inimile celor care-l ascultau. Nu vorbea frumos doar pentru estetica sonoră sau pentru lauda oamenilor, ci pentru a-i stimula pe oameni să-L caute pe Dumnezeu și să-I împlinească poruncile ca să dobândească harul Lui și viața veșnică a lui Dumnezeu. Temele principale ale predicilor lui sunt: pocăința, iertarea, nejudicarea semenilor, rugăciunea, milostenia, smerenia și dragostea. „Ne putem întreba: când împlinește Dumnezeu mai repede rugăciunile noastre? Răspunsul poate fi dat în mai multe chipuri. O cale sigură este atunci când rugăciunea noastră este însoțită de post, de milostenie și viață fără prihană. Milostenia și postul sunt aripi care înalță rugăciunea. Aceste trei fapte bune - rugăciunea, postul și milostenia - se întrepătrund și se ajută între ele pentru folosul nostru”, ne spunea Părintele Sofian.

Sfaturile, canoanele și metodele de îndreptare ale Părintelui nu erau uniforme, pentru toți la fel, ci diferite, potrivite cu vârsta interioară și măsura fiecăruia, urmărind tămăduirea lui de patimi. Dar îndemnul de a ne hrăni din Sfintele Scripturi și din învățăturile sfinților era universal, Sfântul Siluan Athonitul fiind unul dintre sfinții iubiți și recomandați de Părintele Sofian a fi citit și urmat în cuvintele lui. „Sfântul Siluan a scris o carte care circulă mult în lumea creștină. Când am citit-o, am simțit cum mă luminez. Se găsește în această carte însăși esența scopului vieții: a trăi în Duhul lui Dumnezeu. Așa cum spune el, dacă trăim această smerenie și această dragoste și bunătate la care ne îndeamnă

Mântuitorul, noi înșine, fiecare dintre noi, suntem mulțumiți, plini de viață, plini de doriri bune, de muncă și avem relații personale autentice cu ceilalți oameni, relații întemeiate pe o dragoste adevărată. Când este Duhul Sfânt în noi, așa cum și suntem creați să-L avem în noi, viața noastră este plină de lumină, plină de omenie, de dragoste și de smerenie. Harul lui Dumnezeu este foarte gingaș. Când noi suntem abătuți de la calea cea smerită și de la ascultare sau de la dragoste, în fel de fel de ocazii din viața noastră, harul se retrage. Și - Doamne, ferește! - să rămânem fără har! Suntem ca și morți”, spunea Părintele.

Părintele Sofian nu a apărut ca o stea pe un cer gol, ci a venit împreună cu ceilalți Părinți, cu celelalte stele și flăcări ale Ortodoxiei românești, pe care îi cunoaștem: protoiereul Ivan Kulâghin, arhimandritul Vasile Vasilache, starețul Mănăstirii Antim în vremea Rugului Aprins, ieroschimonahul Daniil Sandu Tudor, care a fost și inițiatorul mișcării Rugului Aprins și al lucrării rugăciunii pe care au dobândit-o și au lucrat-o toți acești mari mărturisitori ai Ortodoxiei românești, arhimandriții Felix Dubneac și Roman Braga, ieromonahul Adrian Făgețeanu, Părintele profesor Dumitru Stăniloae, arhimandritul Arsenie Papacioc, protosinghelul Petroniu Tănase, preotul profesor Nicolae Bordașiu ș.a. „Rugăciunile din închisori erau niște rugăciuni asemănătoare cu ale Sfinților Părinți din pustiu sau cu ale atâtor martiri arși pe rug, care, atunci când focul clocotea sub ei, erau veseli și mulțumeau lui Dumnezeu pentru această jertfă pe care o aduceau înaintea sfinteniei Sale. Cam așa erau și aceste rugăciuni din

închisori, pentru foarte mulți dintre deținuții politici. Pentru noi, cei de acum, zbuciumul lor, modul lor de viață ne sugerează gândul că este bine să ne smerim, să ne ostenim, să ducem o viață ascetică - pe cât e posibil - prin post, prin rugăciune, prin metanii, prin iertarea insultelor pe care le primim în viață, prin răbdare fără cârtire și atunci rugăciunile noastre sunt primite înaintea lui Dumnezeu, așa cum au fost cele din închisorile comuniste”, mărturisea Părintele.

„Dreapta socoteală sau echilibrul în viața noastră înseamnă a merge pe o cale dumnezeiască, pe calea de mijloc. Acest echilibru al vieții să-l avem totdeauna în fața noastră. Pentru că se întâmplă să fie abateri la stânga sau la dreapta. Cineva care este evlavios și dorește să facă voia lui Dumnezeu și să plinească poruncile se angajează în post, în rugăciune, în milostenie, în asprimea vieții și este foarte bine. Dar să meargă pe o cale echilibrată. Fiți smeriți cu adevărat și veți dobândi dragoste; dragoste smerită să aveți și vă asigur că vă veți mântui. Cine nu împlinește această poruncă a iubirii aproapelui nu se poate socoti creștin. Nu poate fi o stare mai jalnică decât să nu poți ierta pe fratele tău, nici în cele mai grele clipe din viața ta. Cine nu poate să ierte, acela nu poate să iubească. Cine nu-i poate iubi pe oameni, nu poate iubi nici pe Dumnezeu. Iar ca să putem iubi pe Dumnezeu, trebuie să fim împăcați cu semenii noștri. Smerenia, dragostea și sinceritatea ne sunt de foarte mare folos, pentru a se putea îndrepta viața noastră și a societății românești în general”, ne învăța Sfântul Cuvios Sofian.

Ca duhovnic, Părintele Sofian

folosea mai mult metoda mângâierii decât pe cea a muștrării, astfel încât te rușinai când auzai sfatul părintesc și îndemnul lui frățesc. Blând, dar ferm, smerit și iubitor, cuvântul Părintelui te străpungea la inimă și te încuraja în a dobândi viața și comoara neprețuită a Duhului Sfânt, căutând mereu spre Hristos, punându-ți nădejdea în El. Sfaturile lui erau de a-ți schimba tu viața, mai întâi iertându-i tu pe ceilalți care ți-au greșit, nejudicându-i și nebârfindu-i, apoi aducând jertfe curate de laudă și mulțumire către Dumnezeu. „Smerenia, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, strică toate cursele satanei. Smerenia împreună cu dragostea sunt puternice pentru că izvorăsc din însăși Persoana Mântuitorului Hristos, Care ne îndeamnă: «Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți

găsi odihnă sufletelor voastre». Dumnezeu, pacea noastră, este însăși dragostea plină de smerenie, care ocrotește creatura Sa față de dușmanul diavol, dușman de moarte al omului - așa cum este numit de Însuși Mântuitorul -, diavolul fiind ucigaș de oameni dintru început. Fericit este, fraților, cel ce are smerenie; smerenia nu se mânie, nici nu poate să mânie pe cineva. Smerenia nu bârfește, nu osândește pe nimeni, nu disprețuiește. Omul smerit nici în gând nu disprețuiește pe colegul său. Și dacă-l vede pe acesta greșind, ori că are vreun defect sau mai multe, cuviincios, între patru ochi, îi atrage atenția cu grijă ca să nu-l jignească, să nu-l rușineze; în acest fel caută să-l îndrepte, să-l ajute cu adevărat. Aceasta este smerenia”, mai spunea Sfântul Cuvios Sofian.

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti <i>22 septembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri <i>23 septembrie</i>	21:00	PRIVEGHERE: Vecernia și Litia, Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Siluan Atonitul
Duminică <i>27 septembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 2 Corinteni 9, 6-11; Ev. Luca 5, 1-11; glas 8, voscr. 6 → Duminica a 18-a după Rusalii → Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești → Sf. Mc. Calistrat și Epiharia

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București